

HỒI THỨ MỘT TRĂM BA MƯƠI TÁM TỨ HÔN SƯ MẮC MƯU CÔNG CHÚA

Một tên cung nữ liền lấy chén Thanh hoa rót Toan mai thang vào, hai tay bưng lên trước mặt công chúa.

Công chúa múc một thìa uống nếm. Cô thở phào một cái ra chiều khoan khoái nói:

- Không ngờ thành Trịnh châu nhỏ bé này mà cũng làm được nước đá.

Toan mai thang ngon ngọt lại có mùi hoa quế thơm tho tỏa ra khắp gian phòng.

Công chúa cầm lấy thìa quấy, thìa chạm vào những miếng băng nhỏ bật thành tiếng lách cách. Vì Tiểu Bảo cùng Tiền Lão Bản và Mã Ngạn Điều thèm quá cơ hồ chảy nước miếng.

Công chúa nói:

- Các vị ở đây vì trời nóng nhiệt đều khát nước. Vậy mỗi vị rót lấy một chén lớn mà uống.

Vì Tiểu Bảo cùng Tiền, Mã tạ ơn công chúa rót Toan mai thang ra uống.

Toan mai thang vừa ngon ngọt vừa mát lạnh uống vào rất khoan khoái. Chỉ trong khoảnh khắc, cả ba người đều uống cạn chén.

Công chúa nói:

- Dạo này trời nóng đi đường rất nhọc mệt. Vậy từ ngày mai mỗi ngày chúng ta chỉ đi bốn chục dặm. Sáng sớm thượng lộ, mặt trời lên cao là nghỉ ngơi.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Công chúa thể tình cho thuộc hạ, ai cũng đội ơn, nhưng sợ chậm trễ hành trình.

Công chúa cười nói:

- Đợ cái gì? Cần gì ta phải lật đật? Ta còn không vội thì người việc gì phải gấp chứ? Cứ để yên cho tên tiểu tử Ngô úng Hùng chờ đợi thì đã sao?

Vi Tiểu Bảo mỉm cười toan trả lời, đột nhiên đầu văng mắt hoa, người lao đảo.

Công chúa hỏi:

- Người làm sao thế? Hay là bị trúng thủ?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Có lẽ nô tài uống rượu nhiều quá. Thưa công chúa điện hạ, nô tài xin cáo từ.

Tiền Lão Bản và Mã Ngạn Điều cũng cảm thấy nhức đầu hoa mắt, miệng khát nước. Tay chúng còn cầm chén sứ. Đột nhiên chúng thấy trời đất quay cuồng, ngã lăn ra. Hai chén sứ đập xuống vỡ tan tành.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, bỗng thấy mắt nẩy đom đóm. Gã toan rót một chén Toan mai thang nữa còn cầm tay chưa kịp uống thì bị đổ hết vào người. Chỉ trong nháy mắt gã mê man không còn biết gì nữa.

Không hiểu thời gian trôi qua đã bao lâu, Vi Tiểu Bảo đang lúc mê man ly bì, tưởng chừng như mưa tưới vào đầu. Gã mơ màng toan mở mắt ra thì lại thấy có trận mưa rào đổ xuống.

Sau một lúc, đầu óc đã hơi tỉnh táo, Vi Tiểu Bảo cảm thấy toàn thân mát lạnh.

Bỗng nghe tiếng cười khanh khách, Vi Tiểu Bảo mở mắt ra thì thấy công chúa vừa cười ha hả vừa nhìn gã.

Vi Tiểu Bảo la lên một tiếng "Ô hay!"

Gã phát giác mình nằm dưới đất, hốt hoảng bò dậy, ngờ đâu tay chân đều bị cột chặt.

Vi Tiểu Bảo giật mình kinh hãi, dẫy dụa mấy cái mà không cử động được.

Gã lại thấy mình nằm trong phòng công chúa, toàn thân ướt đầm những nước.

Đột nhiên gã phát giác mình trần như nhộng, quần áo bị lột sạch chẳng còn tí gì để che thân. Gã sợ quá chẳng còn hồn vía nào nữa, tưởng chừng trời đất tối sầm lại, bật tiếng la:

- Trời ơi! Sao... sao lại thế này?

Dưới ánh đèn nện, gã thấy trong phòng chỉ có một mình công chúa. Còn bọn cung nữ và Tiền, Mã hai người không biết đâu rồi. Gã thất kinh, miệng ấp úng:

- Nô tài... nô tài....

Công chúa hỏi:

- Người... người làm sao? Đối với ta dám vô lễ thế này ư?

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Bọn họ đi đâu cả rồi?

Công chúa sa sầm nét mặt đáp:

- Hai tên theo người, ta coi đã chán ngấy nên chém đầu chúng rồi.

Vì Tiểu Bảo không hiểu cô nói thật hay nói dối, vì gã biết cô hành động không theo lẽ thường mà phỏng đoán được. Tiền Lão Bản và Mã Ngạn Điều bị cô giết thực sự cũng chẳng có chi là lạ.

Vì Tiểu Bảo nghĩ lạo đoán ra là cô đã bỏ thuốc mê vào Toan mai thang.

Gã liền hỏi:

- Phải chăng trong Toan mai thang có mộng hãn được?

Công chúa cười ha hả đáp:

- Người quả thật thông minh nhưng đáng tiếc người biết thì đã muộn mất rồi.

Vì Tiểu Bảo hỏi:

- Phải chăng thứ mộng hãn được này công chúa đã lấy nơi bọn thị vệ?

Gã nhớ tới ngày trước khi gã phóng thích Ngô Lập Thân đã dùng mộng hãn được của bọn thị vệ.

Kiến Ninh công chúa ngày thường vẫn bảo bọn thị vệ dạy võ công. Cô đã bàn chuyện giang hồ với chúng, thì cô có thuốc mê của bọn chúng cũng là chuyện thường.

Công chúa vừa cười vừa hỏi lại:

- Cái gì người cũng biết mà sao không hiểu ta đã bỏ thuốc mê vào Toan mai thang?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Công chúa còn thông minh gấp trăm nô tài mà có ý phát lạc nô tài thì nô tài cũng đành bó tay chịu trói, chẳng tài nào tránh được.

Gã muốn kéo dài câu chuyện để nghĩ kế thoát thân.

Công chúa cười hỏi:

- Cặp mắt gian tà của người đang đảo sừng sục, người định giở trò quỷ gì đó?

Cô nói rồi cầm thanh trủy thủ của gã giơ lên hỏi:

- Hễ người la lên một tiếng là ta đâm thủng mười tám chỗ vào bụng người. Người thử nói xem bây giờ người muốn làm tên thái giám chết rồi hay làm tên thái giám còn sống?

Vì Tiểu Bảo ngó thấy thanh trủy thủ chiếu ánh hàn quang lấp loáng, bất giác rủa thầm:

- Con nha đầu chết chém này! Con quỷ sứ chết ôn chết dịch kia! Mi mà hành động vô pháp vô thiên chỉ khế quệt lưỡi dao vào mình lão gia bất cứ chỗ nào, lão gia cũng phải qui thiên...

Rồi gã tự nhủ:

- Chi bằng ta hăm dọa để thị chết khiếp mà không dám giết ta, rồi sẽ tìm kế thoát thân.

Gã liền đáp:

- Bây giờ nô tài không làm thái giám chết mà cũng không phải thái giám sống. Nô tài đã biến thành con quỷ hút máu, quỷ nhập tràng rồi.

Công chúa vung chân đá mạnh vào bụng gã một cái thật mạnh, miệng cô quát mắng:

- Tên tiểu quỷ chết bầm chết vằm này! Mi dám dọa ta ư?

Vì Tiểu Bảo đau quá rú lên một tiếng "úi chao!"

Công chúa lại thoá mạ:

- Tiểu quỷ! Ta chưa đá lòi ruột mi ra mà mi đã đau đến thế ư? Đây đây ta bảo! Mi thử đoán coi ta đá mấy cái ruột người sẽ lòi ra ngoài? Mi đoán trúng ta sẽ tha chết cho.

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài đã bị cột chân tay chặt cứng, dĩ nhiên đầu óc không còn sáng suốt nữa, nên bất cứ việc gì cũng không đoán trúng được.

Công chúa nói:

- Mi đã không đoán trúng thì ta thử đá mi một cước, hai cước, ba cước.

Cô vừa nói vừa vung chân đá vào bụng Vì Tiểu Bảo.

Vì Tiểu Bảo la lên:

- Không được rồi! Không được rồi! Công chúa mà đá nô tài một cước nữa thì không lòi ruột mà chỉ vãi phân ra thôi.

Công chúa nghe nói giật nảy mình quả nhiên không dám đá nữa. Cô nghĩ bụng:

- Đá cho gã lòi ruột thì không sao, nhưng nếu vãi phân thì thối hoảng thiên địa, không thể ngồi được, chẳng có chi là tốt đẹp.

Vì Tiểu Bảo quay ra năn nỉ:

- Hảo công chúa! Nô tài năn nỉ công chúa buông tha mai đi. Tiểu Quế Tử này sẽ nghe theo hết những lời công chúa sai bảo, lại tỷ võ với công chúa nữa.

Công chúa lắc đầu đáp:

- Bây giờ ta không thích tỷ võ mà chỉ muốn đánh người.

Soạt một tiếng! Công chúa rút cây roi dưới đệm ra vụt vào tẩm thân trần truồng của Vi Tiểu Bảo chan chát. Cô vụt liên hồi mười mấy roi liên. Lập tức máu vậy loang lổ.

Công chúa nhìn thấy máu tươi bất giác nở mặt nở mày ra chiều rất thích thú. Cô cúi xuống đưa tay sờ những vết thương trên mình gã.

Vi Tiểu Bảo đau quá, toàn thân nóng ran như lửa đốt. Gã lại năn nỉ:

- Hảo công chúa! Bữa nay công chúa đánh thế đủ rồi, nô tài... nô tài có điều gì đắc tội với công chúa đâu?

Công chúa đột nhiên nổi giận đùng đùng, vung cước đá mạnh vào mũi gã. Máu mũi chảy ra như suối, cô hần học nói:

- Mi không đắc tội với ta ư? Hoàng đế ca ca đem ta gả cho thằng lỏi thối tha Ngô ứng Hùng cũng hoàn toàn do quỷ kế của người mà ra.

Vi Tiểu Bảo vội đáp:

- Không phải đâu! Không phải đâu! Đó là thánh ý quyết định, không liên can gì đến nô tài.

Công chúa hần học hỏi:

- Người còn chối cãi nữa ư? Trước nay Thái hậu thương ta thế nào mà tại sao ta đi lấy chồng xa xôi tận Vân Nam lại không nói một tiếng? Thậm chí ta vào tù gã để lên đường, Thái hậu cũng không nhìn nhỡ gì đến. Thái hậu... Thái hậu... chính là mẫu thân sinh hạ ra ta sao lại vô tình đến thế?

Cô nói tới đây, trong lòng đau xót không thể nhịn được, bất giác bưng mặt khóc oà lên.

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Thái hậu này là người khác rồi. Mục đích già đã cút mất, chỉ còn chân Thái hậu. Lão nhân gia giận thị hầu xuong, dĩ nhiên không thèm nhìn nhỡ gì đến. Nhưng vụ bí mật này ta không thể tiết lộ được.

Công chúa khóc một hồi rồi hần học nói:

- Mọi sự tại mi chẳng ra gì. Hoàn toàn là tại mi không tốt.

Cô nói tới đây lại vung chân đá loạn xà ngầu vào người gã .

Vì Tiểu Bảo chợt động linh cơ hỏi:

- Công chúa! Công chúa đã không chịu lấy Ngô ứng Hùng sao không nói trước cho nô tài hay, để nô tài tìm biện pháp đối phó?

Công chúa dương mắt lên đáp:

- Người gạt ta chẳng? Còn có biện pháp gì nữa? Đây là chỉ ý của Hoàng đế ca ca thì ai dám trái lệnh?

Vì Tiểu Bảo nói:

- Dĩ nhiên mọi người đều phải tuân thủ chỉ dụ của Hoàng thượng. Nhưng có một vị Hoàng thượng cũng không còn cách nào bắt y được nữa.

Công chúa lấy làm kỳ hỏi:

- Nhân vật đó là ai vậy?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Đó là Diêm La Vương.

Công chúa chưa hiểu ý gã, liền hỏi lại:

- Diêm La Vương thì làm sao?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Công chúa không ưng đi Vân Nam lấy chồng mà lại không dám kháng ý chỉ của Hoàng thượng, nhưng có thể thỉnh cầu Diêm La Vương giúp đỡ bắt tên tiểu tử Ngô ứng Hùng đi thì công chúa không phải lấy gã nữa.

Công chúa sững sốt hỏi:

- Làm gì có biện pháp xảo diệu như vậy? Có lý đâu Ngô ứng Hùng lúc này tự nhiên ngã lăn ra chết được?

Vì Tiểu Bảo cười đáp:

- Gã không xuống châu Diêm Vương thì chúng ta đưa gã đi là xong.

Công chúa hỏi:

- Người nói thế là sát hại y hay sao ?

Vi Tiểu Bảo lắc đầu đáp:

- Không phải hạ sát. Thường có người đột nhiên lăn ra chết một cách bất minh bạch. Chẳng ai hiểu được vì duyên cớ gì?

Công chúa trợn mắt lên nhìn Vi Tiểu Bảo một lúc. Đột nhiên cô quát hỏi:

- Người bảo ta mưu sát thân phụ chẳng ? Không được! Không được! Người đã nói gã tiểu tử Ngô ứng Hùng đó bảnh trai lắm mà, bao nhiêu cô gái trong thiên hạ đều muốn lấy gã. Người mà giết chết gã, ta không chịu bỏ qua.

Cô nói rồi lại vung roi lên vụt liên hồi xuống mình gã.

Vi Tiểu Bảo đau quá kêu thét lên.

Công chúa cười hỏi:

- Người đau lắm ư? Người càng đau đớn bao nhiêu, ta càng thích thú bấy nhiêu. Có điều người là làng để người ngoài nghe tiếng thì không phải khí phách của bậc đại anh hùng.

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Nô tài vốn chẳng phải là anh hùng hào kiệt chi hết, mà chỉ là con chó đực.

Công chúa lại thóa mạ:

- Con mẹ nó! Tê ra mi là một con chó đực.

Vi Tiểu Bảo thấy một vị công nương cành vàng lá ngọc dòng dõi quyền quý nhất thiên hạ mà thốt ra những lời thô tục như vậy thì không khỏi sửng sốt.

Công chúa tiện tay lượm lấy một chiếc vớ ở chân Vi Tiểu Bảo nhét vào miệng gã. Cô lại vung roi lên quát lên quát xuống người gã cực kỳ tàn nhẫn.

Vi Tiểu Bảo bị đánh một hồi liên giã vờ chết giắc. Hai mắt trợn trừng toàn lòng trắng. Gã nằm yên không nhúc nhích.

Công chúa lại quát mắng:

- Quân tiểu tặc này! Mi giả vờ chết ư? Ta thử cầm dao đâm vào bụng mi ba nhát, nếu quả thật mi chết rồi thì không còn cục cựa gì được nữa.

Vi Tiểu Bảo than thầm:

- Vụ này không thể để thị thủ được.

Gã liền giãy giụa mấy cái.

Công chúa nổi tròng cười khanh khách, lại vung roi đánh, cây bì tiên đập vào da thịt gã nghe chan chát.

Công chúa đánh gã mười mấy roi nữa rồi quăng bì tiên xuống đất

- Bây giờ đến đoạn Gia Cát Lượng thiêu đốt quân đằng giáp.

Vi Tiểu Bảo bồn chồn trong dạ than thầm:

- Bữa nay lão gia gặp phải con điên này là vì tổ tôn mười chín đời nhà lão gia đã gây nên tiền oan nghiệp chướng.

Lại nghe công chúa tự nói một mình:

- Quân đằng giáp mà không mặc áo giáp thì làm sao đốt cháy được? Vậy ta tẩm dầu vào người gã mới có thể đốt thành ngọn đuốc.

Cô nói rồi trở gót ra ngoài để đi lấy dầu. Vi Tiểu Bảo cố gắng giãy dụa, nhưng chân tay bị trói rất chặt, không sao thoát ra được. Trong lúc nguy cấp, gã la thầm:

- Lão gia báai sư không biết bao lần mà không ích lợi gì. Lần đầu tiên là lão con rùa Hải Đại Phú. Sau đó Trần tổng đà chúa sư phụ, rồi Hồng giáo chủ sư phụ, nào Hồng phu nhân sư phụ, nào tiểu Hoàng đế sư phụ, nào Trùng Quan sư diệt lão hoà thượng sư phụ, nào lão ni cô sư phụ. Cả một chuỗi dài sư phụ mà chẳng ai dạy công phu thực dụng cho mình. Giả tỷ lão gia trong mình học được nội công thâm hậu thì hai tay hai chân chỉ khẽ cựa một cái cũng đủ làm cho dây trói phải đứt tung, chẳng sợ gì cái cuộc hỏa thiêu đằng giáp của ả công chúa chết đấm kia.

Gã chẳng biết tự trách mình đã ăn bơ làm biếng không chịu rèn luyện võ công một cách đàng hoàng, mà lại trách các sư phụ dạy võ công không ra hồn.

Trong những sư phụ của Vi Tiểu Bảo thì Vua Khang Hy là người chưa có bản lĩnh gì đáng kể. Hải Đại Phú không chịu truyền võ công một cách thành thực, vợ chồng Hồng giáo chủ truyền công cho gã trong khoảng thời gian quá ngắn ngủi.

Còn Trần Cận Nam, Trùng Quan đều là những nhân vật võ công rất tinh thâm. Công phu của Cừu Nạn càng đến trình độ xuất thần nhập hoá. Giả tỷ gã cố học một cách thành thực thì nay cũng đã thành tựu được đôi chút, quyết không đến nỗi hiện giờ không bằng một tên thị vệ tầm thường ở Thanh cung.

Vì Tiểu Bảo đang lúc trong lòng nóng nẩy hết oán trời lại trách người, gã chợt nghe ngoài cửa sổ có tiếng người khẽ nói:

- Mau vào cứu y đi!

Chính là thanh âm của Cừu Nạn.

Câu này vừa lọt tai, Vì Tiểu Bảo mừng quá những muốn nhảy lên nhưng chân tay bị trói chặt không sao nhảy được.

Lại nghe A Kha đáp:

- Gã... gã không mặc quần áo chi hết thì không thể cứu được.

Vì Tiểu Bảo tức quá mắng thăm trong bụng:

- Con nha đầu chết đấm kia! Ta trần truồng sao lại không cứu được? Chẳng lẽ nhất định ta phải mặc quần áo đầy đủ thì mới chịu giải cứu? Người thấy chồng mặc nạn mà không giải cứu thì có khác gì đã mưu sát thân phu? Người muốn làm một tên tiểu quả phụ mới sung sướng chăng ?

Lại nghe Cừu Nạn nói:

- Người nhắm mắt lại cắt dây cột tay chân cho gã không được hay sao?

A Kha đáp:

- Không được đâu? Đệ tử nhắm mắt lại không nhìn thấy gì, lỡ ra.... lỡ ra đụng vào người gã thì làm thế nào?

Cô dừng lại một chút rồi tiếp:

- Sư phụ ! Sư phụ vào cứu gã hay hơn.

Cừu Nạn tức giận hỏi:

- Ta là người xuất gia mà làm việc thế này được ư?

Nên biết bà xuất gia từ nhỏ. Suốt đời giữ gìn mình như ngọc trắng gương trong. Vì Tiểu Bảo tuy còn nhỏ nhưng cũng là một gã thiếu niên nam tử mười mấy tuổi rồi. Gã thân thể lỏa lồ, dĩ nhiên bà không thể ngó vào được.

Vi Tiểu Bảo muốn la lên:

- Các vị lấy manh áo liệm vào đây để phủ lên người cho tiểu tử thì không còn trông thấy da thịt nữa.

Khốn nỗi gã bị nhét vớ thối không thốt nên lời mà Cừu Nạn và A Kha thì không có tài ứng biến.

Cừu Nạn cùng A Kha giả làm cung nữ, bình thời vẫn sợ công chúa sinh lòng ngờ vực rồi vặn hỏi lời thôi nên hai người chỉ lẫn lẩn với đám cung nữ ty tiện hạ cấp để khỏi phải giáp mặt công chúa.

Đêm nay hai người nghe trong phòng công chúa có tiếng roi vọt và kêu la, liền đến ra ngoài cửa sổ dòm vào thì thấy Vi Tiểu Bảo bị lột sạch quần áo ra và đang bị công chúa cầm roi đánh đập.

Thầy trò Cừu Nạn đứng ngoài cửa sổ còn đang bàn mưu tính kế cứu Vi Tiểu Bảo chưa xong thì đã thấy Kiến Ninh công chúa trở về phòng, cô cười ha hả nói:

- Trong lúc nhất thời ta kiếm không được mỡ heo, mỡ bò, bây giờ rán lấy ít mỡ chó đực vậy. Người đã bảo chẳng phải anh hùng hào kiệt mà chỉ là con chó đực. Mỡ chó đực ra chưa từng thấy qua, người có biết nó thế nào không?

Cô nói rồi cầm cây đèn nến trên bàn đốt vào trước ngực Vi Tiểu Bảo.

Vi Tiểu Bảo đau quá co thụt lại phía sau.

Công chúa tay trái nắm lấy đầu gã để gã không cử động được. Tay mặt cô tiếp tục cầm đèn châm vào da thịt Vi Tiểu Bảo cháy xèo xèo.

Chỉ trong khoảnh khắc mùi khét lẹt xông lên dàn dụa.

Cừu Nạn giật mình kinh hãi, vội đẩy cửa sổ ôm A Kha liệm cô vào phòng quất:

- Cứu người đi! Lẹ lên!

Rồi bà quay đầu ra phía khác chỉ sợ nhìn thấy thân thể lỏa lồ của Vi Tiểu Bảo. Bà còn nhắm mắt lại.

A Kha không tự chủ được bị sư phụ liệng vào phòng. Vi Tiểu Bảo trần truồng bày ra trước mắt. Lúc này cô không muốn nhìn cũng chẳng được. Cô vung chưởng đánh vào sau gáy công chúa.

Công chúa la hoảng, quát hỏi:

- Ai đó?

Ả đưa tay trái lên gạt, tay mặt quạt tắt ngọn đèn nến đi. Nhưng trên bàn còn bốn cây nến hồng vẫn cháy soi sáng cả căn phòng.

A Kha liên tục phóng chiêu đánh tới. Công chúa không phải là địch thủ của cô nên đành chịu thất bại.

Mấy tiếng rắc rắc vang lên! Cánh tay mặt và đùi bên trái công chúa đã bị cô vặn trật khớp ngã lăn xuống bên giường.

Kiến Ninh công chúa bản tính cực kỳ hung hăng. Tuy biến xảy ra đột ngột người ả bị kiềm chế rồi mà miệng không ngớt thóa mạ ầm lên.

A Kha tức giận hỏi:

- Mọi sự đều do người gây ra sao còn mắng người ta?

Đột nhiên cô la một tiếng rồi khóc oà lên, trong lòng lấy làm tủi nhục vô cùng.

Công chúa thấy thái độ kỳ dị của A Kha, chẳng hiểu tại sao, ả ngăn người ra không thóa mạ nữa. ả tự hỏi:

- Con nha đầu ở đâu nhảy vào đánh ngã ta mà sao thị lại khóc oà lên?

A Kha chụp lấy thanh trủy thủ ở dưới đất, lia đứt dây cột chân tay Vi Tiểu Bảo.

Cô then quá mặt đỏ bừng lên, liệng dao trủy thủ xuống đất, hấp tấp chuồn ra ngoài cửa chạy như bay.

Cừu Nạn lật đật rượt theo cô.

Trong phòng ngủ của công chúa xảy ra cuộc náo loạn, bọn cung nữ và thái giám đã nghe tiếng, nhưng công chúa đã căn dặn:

- Bất luận trong phòng nổi lên âm thanh cổ quái gì mà không có tiếng la gọi cũng không được vào. Kẻ nào thiện tiện tiến vào là bị chém đầu. Vì thế chúng chỉ ngơ ngác nhìn nhau.

Có điều chúng biết trước vị công chúa này thích tính nghịch từ thuở nhỏ. Những lối tính nghịch của thị ly kỳ không kể xiết được. Đố đông chúng hiểu cả rồi nên không lấy làm lạ nữa.

Vừa rồi công chúa lại sai bọn thái giám vào khiêng bọn Mã Ngạn Điều và Tiền Lão Bản nằm chết giấc trong phòng ra ngoài rồi cột chân tay họ lại. Ai cũng liệu trước hôm nay tất xảy ra chuyện lòi thối. Có điều họ không ngờ công chúa lại đánh người đến độ không nhúc nhích được.

Nên biết mẫu thân sinh hạ công chúa chỉ là giả Thái hậu. Mẹ xuất thân nơi dân dã ngoài giang hồ thì làm gì biết đường quản thúc cùng giáo huấn con gái?

Vua Thuận Trị đã xuất gia làm sư. Dương kim Hoàng đế là Vua Khang Hy còn nhỏ tuổi nên công chúa tha hồ làm những chuyện vô pháp vô thiên mà không bị một người nào kiềm thúc.

Vì Tiểu Bảo vừa rồi bị công chúa cầm đèn nến châm lửa vào da thịt. Gã đau rất nhức nhối, xuyết nữa ngất đi. Nhưng gã thấy A Kha băng qua cửa sổ vào phòng lại phấn khởi tinh thần.

Tay gã được cắt đứt dây trói rồi, việc đầu tiên là móc chiếc võ trong miệng ra. Gã đứng dậy đóng cửa sổ lại lớn tiếng thóa mạ:

- Con đười non này đã thấy mỡ hồ ly bao giờ chưa ? Ta chưa thấy qua, bây giờ phải rán Hồ ly lấy mỡ coi chơi.

Gã vừa nói vừa vung chân đá vào người công chúa hai cước.

Vì Tiểu Bảo bắt quật hai tay công chúa ra sau lưng rồi xé một mảnh quần của thị cột lại.

Chân tay công chúa bị trật khớp, đau điếng người. Dầu thị toát mồ hôi đầm đìa thì còn chống cự thế nào được?

Vi Tiểu Bảo lại chụp lấy vạt áo trước ngực công chúa xé roạc một tiếng. Vạt áo thì lập tức bị rách mấy chỗ.

Công chúa chỉ mặc phong phanh tấm áo mỏng. áo thì bị xé rách rồi để lộ làn da trước ngực trắng như tuyết.

Lúc này Vi Tiểu Bảo đang tức giận công chúa đến cùng cực. Gã lại lượm cây đèn bỏ lăn dưới đất, châm lửa thắp lên rồi cầm lại đốt ngực công chúa.

Gã lớn tiếng thóa mạ:

- Con đười non thối tha kia! Đây là chuyện quả báo nhãn tiền. Ta không cần rán mỡ hồ ly lấy mỡ nhiều mà chỉ cần một chén đựng Toan mai thang cũng đủ rồi.

Công chúa tuy quật cường nhưng bị cháy da trước ngực, thì đau nhức không chịu được, rú lên một tiếng : "úi chao!"

Vi Tiểu Bảo thấy thị kêu la, chợt nhớ tới mối hận nhét vớ vào miệng, liền nói:

- À phải rồi! Lão gia cần cho người nếm cái mùi vớ thối là thế nào.

Gã cúi xuống lượm chiếc vớ lên toan nhét vào miệng công chúa.

Công chúa bỗng cất giọng ôn nhu năn nỉ:

- Quế tướng công! Tướng công bất tất phải nhét bít tất vào miệng nô tài làm chi, nô tài không kêu la nữa là xong.

Ba tiếng Quế tướng công lọt vào tai Vi Tiểu Bảo khiến gã không khỏi ngẩn ngơ. Ngày trước ở trong tử cấm điện tại Hoàng cung, công chúa giả làm nô tài hầu hạ gã và xưng hô như vậy.

*** vietkiem.com ***